STJERNEN
KIRKENYT
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • FEBRUAR 2003

UVEJR FORVOLDER TRAGEDIER OG STORE SKADER

Medlemmer af Kirken har i hele verden i de senere måneder været ramt af uvejr. De er også blevet rørt over den hjælp, de har fået af deres medsøskende i Kirken og naboer i deres fælles tjeneste derefter.

ORKANER

Orkanen Isidore hærgede på sin vej gennem Mexico i september 2002, hvilket ramte medlemmer og forvoldte skader på et tempel og adskillige kirkebygninger.

Ældste Gregory Scott Johnson fra Fountain Gren i Utah blev dræbt i nærheden af Mérida i Mexico ved en ulykke forårsaget af orkanen Isidore. Han blev ramt af en højspændingsledning, som var faldet ned under uvejret. Ældste Johnson tjente i Mexico Mérida Mission.

Templet i Mérida led store skader på tag og ydermure, hvilket forårsagede vandskader inde i templet. Flere kirkebygninger i området blev også beskadiget under uvejret. Langvarig regn og oversvømmelser efter orkanen forsinkede reparationerne, men alle bygninger er blevet repareret, og templet åbnede hurtigt igen. Ca. 800 sidste dages hellige familier måtte forlade deres hjem under uvejret.

FOTO: KIRKENS INFORMATIONSAFDELING

Kirken har sendt et fly med nødhjælp til ofrene for orkanen Isidore i Mexico.

FOTO: KIKENS FORVALTNING, MEXICO

Medlemmer og missionærer losser forsyninger fra en stav i Villahermosa i Mexico for at hjælpe ofrene for orkanen Isidore.

Kirkens første nødhjælp kom frem dagen efter orkanen. Luis Felipe Cejín, præsident for Mérida Stav og formand for den regionale velfærdskomité, arrangerede i samarbejde med administrationskontoret i Mexico City indkøb og distribuering af 430 kasser mad til medlemmerne.

I dagene derpå blev der sendt mere mad, byggematerialer og værktøj til området. Medlemmer fra hele Mexico hjalp til. Folk samledes i Villahermosas stavscenter for at pakke og laste mad, medicin og byggematerialer. Stave i Tula, Anáhuac og Puebla ydede lignende bidrag.

Terry J. Spallino, lederen for Kirkens forvaltning i Mexico, fortæller om en brors reaktion, da han modtog

byggematerialerne til at lægge nyt tag på sin forretning, hvor taget var blæst af.

»Han fortalte os, at han næsten ikke kunne fatte, hvad der var sket,« siger bror Spallino. »Så bar han sit vidnesbyrd om, hvor velsignet han og hans familie havde været, siden de havde tilsluttet sig Kirken.«

Kirkens Humanitærtjeneste i Salt Lake City sendte et fragtfly af sted med mad, hygiejnepakker, tæpper og anden nødhjælp. Den mexicanske regering bad Kirken om først at hjælpe sine medlemmer og dernæst hjælpe andre, i det omfang de kunne. De 60 ton forsyninger, som svarer til seks lastvogne fyldt med forsyninger, hjalp flere end 20 000 mennesker på Yucatán-halvøen.

»Vi vil selvfølgelig gerne tage os af vore medlemmer,« sagde Gerry R. Flake, leder af Humanitærtjenesten, »og vi arbejder sammen med de lokale myndigheder for at sørge for, at hjælpen når frem til flest muligt.«

Mens forsyningerne strømmede ind fra hele Mexico og fra Kirkens hovedsæde, stod medlemmer og missionærer klar til at losse og distribuere materialer til de nødstedte.

Det var vidunderligt at se den indsats, siger bror Spallino. »Mange mangler stadig elektricitet og arbejdskraft, men de har i det mindste tag over hovedet og mad på bordet i denne svære tid,« sagde han.

Tropestormen Lili fejede hen over Jamaica, og blev efterhånden til en orkan, og beskadigede flere medlemmers hjem. Da stormen nåede Louisiana i USA, var det en orkan i kategori 2. Der er forlydender om, at ét medlems hjem blev stærkt beskadiget, og flere andre fik vandskader pga. oversvømmelserne. Medlemmer og missionærer deltog i oprydningsarbejdet i området.

JORDSKRED

I Santaquin i Utah opslugte store jordskred i september flere huse, hvilket ramte adskillige medlemmer af Kirken. Skovbrande havde året før gjort de omkringliggende bjergskråninger sårbare over for regn, som forårsager jordskred.

FOTO: R. SCOTT LLOYD/CHURCH NEWS

Husejer Ben Glazner fortæller ældste M. Russell Ballard om det jordskred, som vældede gennem husene i Santaquin i Utah.

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum var med til nadvermødet i Santaquin Ottende Ward tre dage efter jordskredene, hvor han trøstede dem, der var blevet ramt af katastrofen, og roste dem, der havde hjulpet til.

»Når hele denne oprydning er overstået … vil I kende hinanden bedre,« sagde ældste Ballard. »I vil have en fællesskabsfølelse, som vil være enestående i jeres område. I vil have lettere ved at elske hinanden og hjælpe hinanden på enestående vis.« Ældste Ballard tog sammen med stavspræsidenten for Santaquin Stav, Philip B. Rowley, og andre rundt i det ramte område. Ældste John H. Groberg fra De Halvfjerds, som er præsident for Utahs Sydlige Område, besøgte også medlemmer i Santaquin og i Spring Lake, som ligger i nærheden.

»Jeg blev imponeret over, at folk virkelig i bund og grund er gode og ønsker at hjælpe andre,« bemærkede ældste Groberg.

TORNADOER

En tornado rasede i september gennem den sydøstlige del af Manti i Utah, ødelagde seks huse og forvoldte skader for over 1 million dollars.

Templet i Manti forblev uskadt, hvilket også gjaldt andre af Kirkens bygninger, siger Douglas Dyreng, præsident for Manti Stav.

FOTO: JOHANNA WORKMAN

En tornado rasede gennem Manti i Utah og forårsagede skader for mere end 1 million dollars.

»Det forbavsende er, at ingen kom noget til. Ingen fik så meget som en skramme,« bemærkede præsident Dyreng.

Hundredvis af hjem blev beskadiget af hvirvelstormen, og nogle blev gjort ubeboelige. Tornadoens styrke blev kategoriseret som en F2 på Fujita-skalaen.

»Kirkens medlemmer hjalp straks dem, som havde problemer med deres hus,« siger præsident Dyreng. »De gik straks i gang med at slå brædder for vinduer, lappe tage og forflytte folk, som ikke kunne blive i deres hjem.« De områder, som led størst skade, ligger i Manti Tredje Ward og Femte Ward. Tredje Ward befandt sig midt i kirkemøderne søndag eftermiddag, da en enorm haglstorm ramte, og strømmen gik. Biskoppen bad familiernes overhoveder om at tage hjem og »se til deres ejendomme«; de øvrige familiemedlemmer blev holdt inde i bygningen, indtil det var sikkert at tage af sted.

Møderne i Femte Ward, hvor de største skader var sket, var slut kort tid inden stormen ramte.

Stavspræsidenten sagde, at denne oplevelse viste både naturens og gode menneskers kræfter. »Vi har set, hvor vidunderlige folk er, når der sker tragedier, hvordan alle slags mennesker ringer og tilbyder deres hjælp,« siger han. »Jeg blev ringet op af områdepræsidentskabet for Utahs Sydlige Område, Kirkens Humanitærtjeneste, Røde Kors og andre. Alle var villige til at give en hjælpende hånd. Det er skønt at se, hvor meget folk bekymrer sig for deres medmennesker.«

Medlemmer i Indiana i USA oplevede ligeledes en tornado, som ramte flere medlemmers hjem og gjorde dem ubeboelige. ☐

SÆRLIG BEKENDTGØRELSE

Satellitudsendelse for børn

Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum inviterer børn i Kirken til at overvære en særlig satellitudsendelse den 8. februar 2003 kl. 2:00. Et medlem af Det Første Præsidentskab og medlemmer af Primarys hovedpræsidentskab vil tale til børnene.

»Vi håber, at børnene vil huske dette hele livet,« siger søster Sydney S. Reynolds, førsterådgiver i Primarys hovedpræsidentskab, og bemærker at udsendelser specielt for børn er sjældne. Udsendelsens tema er »Jeg vil følge ham i tro.« »Vi ønsker at hjælpe forældrene med at styrke deres børns tro på Frelseren, fordi han er den største kilde til trøst, fred og vejledning,« siger søster Reynolds.

Primarybørn i alderen 7-11 år, deres forældre og lederne i Primary inviteres til at overvære udsendelsen. Dette sker i anledning af Primarys 125 års jubilæum og er den første udsendelse for børn fra Konferencecentret. Den vil blive oversat til mange sprog og vil blive sendt på bedst mulige tidspunkt i de forskellige tidszoner. ☐

Unge Piger er eksempler på ærbarhed

Naomi Frandsen

Søndag den 12. oktober 2002 satte 33 unge piger fra 14 stave i det sydlige Californien spændt deres hår, lagde make-up og tog smukke, formelle kjoler på. Men de havde ingen unge mænd, som ventede på at tage dem med til fest – de gjorde sig klar til at gå model i deres kjoler for flere end 900 forsamlede ved et særligt modeshow. Og temaet? Ærbarhed.

»Jeg tror, at ærbarhed klinger godt i religiøses ører,« bemærker Karen Baker, arrangør af begivenheden og medlem af Mission Lake Ward i Santa Margarita Stav i Californien. »Alle pladser var optaget, nogle stod op nede bagved, og vi kunne have afsat dobbelt så mange billetter, som vi havde.«

I de senere år har sidste dages hellige fra Kansas til Californien mødtes med detailhandlere i tøjbranchen med henblik på at udvide sortimentet af ærbart tøj. Søster Baker, som er assisterende informationschef i sin stav, havde overværet et »ærbart« modeshow, der var organiseret af sidste dages hellige og forretningskæden Nordstrom i Upland i Californien tidligere på året. Så i maj 2002, da hun og hendes 17-årige datter ikke kunne finde en ærbar, formel kjole til en skolefest, besluttede hun, at tiden var inde til at klage til modeindustrien. Inden juni havde hun og Nordstrom afsat en dato til »Høj klasse« – et modeshow med ærbare, formelle kjoler.

FOTO: ENCORE DESIGN STUDIOS, INC

Unge Piger fra flere stave i Californien går model i ærbare kjoler under et modeshow for at fremme ærbarhed.

»Vore arrangementer planlægges generelt mindst halvandet år i forvejen, men vi var heldige at have plads i budgettet og tid og ressourcer til at gennemføre det,« siger Kim Cimino, forretningsbestyrer i South Coast Plaza Nordstrom. »Dette er virkelig en sjælden begivenhed.«

Søster Baker samtykker. »Hvordan kunne jeg bare gå ind i en af de største detailforretninger i et af USA's største indkøbscentre og få dem til at lægge flere tusinde dollars på bordet til et modeshow? Jeg kan ikke give nok udtryk for, hvordan Herrens hånd har været med i det hele.«

Carol Starr, medarrangør af modeshowet og informationsspecialist i Santa Margarita Stav, så Herrens hånd i alt lige fra uddeling af billetter til udvælgelse af modeller. »Nordstrom sagde til os, at vi måtte garantere for, at ca. 500 mennesker ville overvære showet,« siger hun. »Efter vores første møde med de lokale

præsidentinder for Unge Piger havde vi allerede omkring 1100 interesserede. Da vi omdelte en løbeseddel med oplysninger om billetbestilling, var der kommet 100 henvendelser på min e-mail, inden jeg nåede hjem fra kirke.«

Fra juni til oktober arbejdede en »modebestyrelse« bestående af søster Baker, søster Starr, stavens ledere i Unge Piger, og nogle unge piger, som udvalgtes på grund af deres ærbare påklædning, sammen med Nordstrom for at finde passende tøj til showet.

»Karen og Carol var meget ivrige efter at finde en løsning til deres døtre,« erindrer fr. Cimino. »De gik så langt som til at tage indrammede billeder med fra væggene i deres hjem for at vise, hvordan de havde syet deres døtres tidligere formelle kjoler om, så de var mere ærbare.«

Men »mormonmødrene«, som de blev kendt som, fandt ud af, at de ikke var de eneste, som higede efter ærbarhed. En anden stor kristen kirke i området sendte en mail til sine medlemmer og opfordrede dem til at ringe til Nordstrom og give udtryk for deres støtte. Avisen *Los Angeles Times* bragte en artikel på forsiden om showet og de ærbarhedsbevidste sidste dages hellige, som havde iværksat det. Gymnasiepiger, som hørte om showet gennem deres sidste dages hellige veninder, ringede til søster Starr og bad om billetter og gav udtryk for den samme frustration over mangel på ærbart tøj. Og en lokalavis foretog en meningsmåling vedrørende modeshowet og fandt frem til, at 96% af deres læsere gik ind for mere ærbart tøj.

FOTO: ENCORE DESIGN STUDIOS, INC.

Indkøbere river det ærbare tøj til sig. Modeshowets arrangører opdagede, at mange, ikke blot sidste dages hellige, ønsker at kunne købe mere ærbart tøj.

»96 procent!« udbryder søster Baker. »I det sydlige Californien! Vi var forbløffede. Hvem havde troet, at mode kunne vise os, hvor mange værdier, vi har til fælles med vore naboer?«

Ærbarhed er noget, som ligger Kirkens ledere på sinde. I september, blot to uger inden modeshowet, opfordrede søster Kathleen H. Hughes, som er førsterådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab, til ærbarhed ved Hjælpeforeningens årlige møde.

»Ærbarhed er en kamp, der er værd at kæmpe, fordi det så ofte påvirker mere alvorlige moralske spørgsmål«, sagde søster Hughes. »Nuvel, det betyder ikke, at vi skal forlange, at vore døtre og sønner er dækket fra halsen ned til anklerne, men det betyder, at vi hjælper dem med at klæde sig på en måde, som viser, at de er Guds børn«, (»Vores familie velsignes ved vore pagter,« *Liahona*, nov. 2002, s. 106).

Efter modeshowets travlhed og spænding fortæller en af dagens modeller om arrangementets betydning. »Mange piger havde kæmpet med standarderne,« siger Mande Young fra Los Alamitors Ward i Long Beach Californien Østlige Stav. »Det var en fantastisk måde at få piger til at sige: ›Wow, jeg kan være ærbar og se godt ud!‹ Jeg tror, at de forstod, at de ikke står alene.«

Steven Bangerter, førsterådgiver i Santa Margaritas stavspræsidentskab, er lige så begejstret. »Hvor er det en stor bedrift i denne kultur, hvor man

gør nar af ærbarhed som noget gammeldags,« siger han. »Et stiltiende flertal tørster efter nogen, der tør tage et skridt frem mod et rimeligt niveau af selvrespekt og højere idealer.«

Nu hvor modeshowet er overstået, tænker »mormonmødrene« over, hvad de kan gøre for ærbarhedens sag. De har mødtes med deres stavspræsidentskab og fremlagt forslag om videoer, internetsider og tv-udsendelser. Deres råd til andre er simpelthen at gøre noget.

»Jeg vil gerne opfordre folk alle vegne – i hele landet og internationalt – til at henvende sig i forretningerne og promovere salg af ærbart tøj,« siger søster Baker. »Jeg har tænkt på præsident Spencer W. Kimballs motto: Gør det! Hvis man får et indfald, hvis man føler sig vejledt af Ånden, selv om det ser umuligt ud, så tag nogle små skridt, og Herren vil vise vej.« ☐

I rampelyset

HELLIGE I ASUNCIÓN I PARAGUAY

Jason Swensen

Glædeligt nyt fra Paraguay nåede Kirkens hovedsæde i Salt Lake City for blot godt et halvt århundrede siden: Evangeliet bydes velkomment her.

Kirkens ledere havde kontaktet embedsmænd i Paraguay en uges tid forinden og formelt bedt om tilladelse til at begynde at missionere i Asunción, landets hovedstad. Det var i 1950, og den katolske kirke var på det tidspunkt den eneste religiøse organisation, der havde officiel status i Paraguay. Men regeringen reagerede hurtigt på anmodningen. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ville være velkommen både i Asunción og i hele landet.

FOTO: JASON SWENSEN/CHURCH NEWS

Templet i Asunción i Paraguay blev indviet i maj 2002. Kirken er vokset støt i dette land, siden arbejdet begyndte for over 50 år siden.

Herefter begyndte missionærer fra nabomissionen i Uruguay at sive ind i Asunción, hvor de bankede på døre, fortalte om Mormons Bog og dermed skrev de første sider i Kirkens historie i Paraguay.

Indledningen til denne historie blev faktisk nedskrevet i 1948, da to sidste dages hellige, som arbejdede på USA's ambassade i Asunción, døbte Carlos Alberto Rodríguez. I dag er der flere end 45 000 medlemmer i Paraguay.

Hovedstaden Asunción, som ligger ved Paraguayflodens bred, summer af travlhed, er rig på venlige fodboldentusiaster, som er stolte af deres indianske Guarani-baggrund. Går man i byens gader eller besøger et lokalt ward, hører man, at der ud over spansk stadig tales guarani. Imens lærer paraguayanerne om evangeliet og tager det til sig.

»Paraguayanerne er nok det mest kærlige folk på hele jordens overflade – folk er så milde og venlige,« siger Mearl K. Bair, som præsiderede over landets første mission fra 1977 til 1980.

Kirken havde taget det første spæde skridt i Asunción, inden bror og søster Bair kom dertil. Det var fuldtidsmissionærer, som stort set holdt Kirken kørende i det første årti af Kirkens arbejde i landet. I 1961 modtog flere paraguayanske mænd så Det Melkisedekske Præstedømme, og lederskabet og den daglige ledelse overgik til de lokale medlemmer. Den første kirkebygning i Moroni Gren i Asunción stod færdig i 1964 på et attraktivt stykke jord, hvor templet i Paraguay, der blev indviet i maj 2002, nu står.

Der var dog stadig kun ca. 2000 medlemmer i hele landet i 1977, da bror og søster Bair ankom, og præsident Bair kunne tælle de medlemmer, der havde været i templet, på én hånd. Medlemskabet var

beskedent, men stærkt, mindes han. »Vi havde nogle virkelig gode ledere,« siger han. »Sæden var blevet sået tidligere.

Den nyligt dannede mission, som har hjemme i Asunción, syntes at fremme væksten og styrke medlemmerne. Der blev oprettet en stav i 1979. Nu er der syv stave og adskillige distrikter i Paraguay.

Luis Arsenio Ramírez, om er officer i hæren, blev døbt i 1963, da der kun var to små grene i Asunción. Han husker, at der var modgang i den første tid, men han blev opbygget af, at hans patriarkalske velsignelse sagde, at han en dag ville komme til at bo tæt ved et tempel.

»Det er 37 år siden, og nu bor jeg syv gader fra templet,« siger bror Ramírez, der var den første indfødte paraguayaner, som blev missionspræsident i hans land.

Bror Ramírez og hans medborgere i Paraguay, som blev medlem af Kirken i de første år, blev stærke gennem at tjene. Der var ikke tid til at tilpasse sig livet i en lille gren eller et lille distrikt, siger María Elena Samaniego, som har været medlem i mange år. De nye medlemmer blev budt velkommen i folden – og så sat i arbejde.

»Jeg blev kaldet som seminarlærer to uger efter min dåb,« siger søster Samaniego, der blev medlem af Kirken i 1974. »Jeg spurgte, hvordan jeg skulle undervise i ting, som jeg ikke engang vidste noget om endnu, men missionærerne sagde, at Herren vidste, jeg kunne klare det.«

Nu velsigner et tempel og to missioner både nye og gamle medlemmer i Paraguay og giver rig mulighed for at tjene i evangeliet. Liduvina Nieves har været medlem af Kirken i over fire årtier, og nogle gange har det været hårdt. Hun erkender de velsignelser, der følger af ofre.

»Jeg led meget under forfølgelse fra mine venners og families side, men det har været det værd, nu hvor vi kan se templet,« siger søster Nieves. »Det er en velsignelse, som vi har ventet længe på.« □

Fra Church News, *20. juli 2002.*

FOTO: SHAUN D. STAHLE/*CHURCH NEWS*

Olga Zubova (i midten) venter på, at søndagens møder skal begynde. Søster Zubova hjælper Tverskoj Gren med at vokse ved at tage en ven (til venstre) med i kirke.

HELLIGE I TVERSKOJ I RUSLAND

Shaun D. Stahle

Olga Zubova ville ikke lade ét eneste øjeblik gå til spilde. Denne sprudlende 16-årige pige, som blev medlem af Kirken i august 2002, ønskede at suge så meget som muligt til sig under præsident Gordon B. Hinckleys besøg i Moskva.

Hun sad sammen med næsten 2300 medlemmer på Cosmos Hotel i september og skrev hvert et ord ned, som præsident Hinckley sagde.

Indtil udsendelsen af indvielsen af templet i Nauvoo i Illinois i juni 2002 havde mange medlemmer i Det Østeuropæiske Område, ligesom Olga fra Tverskoj Gren i Moskva Mission, kun set billeder af præsident Hinckley. Men med opsætning af satellitudstyret sidste sommer kunne de deltage i tempelindvielsen sammen med resten af Kirken.

Og nu for første gang i Kirkens historie så de generalkonferencens møder direkte, og på deres eget sprog. Dette skete også i mange andre områder, hvor Kirken findes.

FOTO: SHAUN D. STAHLE/CHURCH NEWS

Søster Leisy Oswald hjælper i Primary. Tverskoj Gren vokser, og missionærerne virker som ledere og undervisere.

Medlemmerne i Tverskoj i Rusland måtte rejse i to timer til Moskva for at se generalkonferencen, en tur de også havde foretaget i september for at høre profeten tale, da han var på besøg, og de kom med stor begejstring igen til generalkonferencen.

Den lille Tverskoj Gren viser på mange måder Kirkens udvikling i Østeuropa. I juni var det en lille gren med 40 medlemmer, og den bliver ved med at vokse. En søndag efter præsident Hinckleys besøg i september var der mere end 50 til stede.

Grenen er ny, og fuldtidsmissionærerne tager aktivt del i lederrollerne i præstedømmet og i at undervise i evangeliet. Søster Leisy Oswald, der er missionær i Moskva Mission, blev to måneder efter sin ankomst til Rusland ved et nadvermøde opretholdt som førsterådgiver i Unge Pigers præsidentskab. »Ingen taler flydende russisk på to måneder,« siger hun, og føler hvilken udfordring det er at skulle undervise for første gang på et andet sprog.

Men med billeder og kærlighed til evangeliet og de unge piger arbejdede hun sig frem. »Det er fantastiske unge piger,« siger hun. Unge Pigers klasse, som har otte aktive medlemmer, venter endnu en dåb i nær fremtid.

»Olga tager en Mormons Bog med overalt og beder altid om flere missionærkort, som hun kan dele ud,« siger søster Oswald. »Hendes mor og en ven er blevet medlem af Kirken på grund af hendes vidnesbyrd.«

Grenen mødes oven på nogle forretningslokaler. Rummene er indrettet til en stor kirkesal og separate klasser til Primary, Hjælpeforeningen og Søndagsskolen. Tidligt søndag morgen er der en, som fejer på trappen og parkeringspladsen inden kirketid.

Det, de fleste medlemmer af Tverskoj Gren, hvoraf mange tæller deres medlemskab i måneder, måtte mangle af erfaring, mere end opvejes af deres begejstring for evangeliet.

For eksempel går søster Anna Prokofjevna Filitjevna, som er i 70-erne, på krykker op ad 56 trappetrin, for at komme i kirke hver uge. »Når jeg er sammen med Gud, er jeg altid glad,« siger hun. □

Fra Church News,
5. oktober 2002.

Ordinanceindeks fra din hjemme-pc

Det er nu muligt på din hjemme-pc at undersøge, om der er udført tempelordinancer for dine forfædre!

Du skal have adgang til computer og have internetopkobling for at undersøge, om der er udført tempelordinancer for afdøde slægtninge.

Det er ret enkelt, du skal blot registrere dig én gang. Derefter skal du bruge et såkaldt *Username* og *password*.

SÅDAN GØR DU:

Gå ind på *www.familysearch.org*.

Oppe i højre hjørne er der to valgmuligheder: *My Info* eller *Share* (Share er bedst). Klik på en af dem.

Nu beder computeren om et *username* og et *password* (password skal være mindst 6 bogstaver og heraf gerne et eller flere tal). Begge ord bør være noget, du kan huske, fordi det kommer du til at bruge, hver gang du tjekker navne. Der er også en lille boks, som spørger, om du er med af Jesu Kristi Kirke af Sidste dages Hellige, og den klikker du i.

Derefter kommer du ind på en side, hvor du skal skrive dit fulde navn, adresse, telefonnummer, e-mail adresse, hvilket sprog du vil se det hele på og sidst men ikke mindst: Dit *medlemsnummer og den dato, hvor du blev bekræftet som medlem af Kirken*. (Kan oplyses af dit wards assisterende sekretær, hvis du ikke selv har det ved hånden).

TRYK PÅ ENTER-KNAPPEN

Computeren fremkommer nu med et ›vindue‹, der beder dig bekræfte, at du er den person, du har ladet dig registrere som, og det svarer du OK til. Efter det kommer du tilbage til forsiden af FamilySearch, og så er det bare om at vælge *Search* og gå i gang på sædvanlig vis.

(NB – Det er udelukkende under ›International Genealogical Index‹ (IGI) at du kan se tempelordinancerne).

PAF OG ORDINANCEINDEKS

Hvis man kører med PAF til sine familienavne, er det muligt, efter man er kommet ind på IGI, at starte PAF op og så via en knap, hvor der står *Tools* at finde linien der hedder *Personal Ancestral File Internet Service*. Ved at have begge programmer åbne på én gang kan man skrive tempeldata direkte ind i PAF med det samme.

(Hvis det sidste er for teknisk, så burde der i hver enhed være en søster eller bror, der er kaldet til at være slægtshistorisk konsulent og sandsynligvis også en, der er god til computere.

Men hvis de heller ikke kan, så kan man kontakte mig på denne e-mail-adresse: *jhhamb@worldonline.dk*. Hvis jeg har tid, og jeg mener det er nødvendigt, ringer jeg tilbage, hvis man sender sit telefonnummer med. Man kunne evt. samle spørgsmål fra hver enhed).

Det kan godt være svært at komme ind på internetsiden. Dels er der mange, der er glade for at prøve dette nye tiltag, dels er man i Salt Lake City langt fra færdig med at lægge navne ud på nettet, så du kan risikere, at der pludselig står en tekst på skærmen med nogenlunde denne ordlyd:

Site not available due to maintenance. (Siden ikke tilgængelig på grund af vedligeholdelse).

I sådanne tilfælde må du forsøge igen på et senere tidspunkt – eksempelvis i weekenden eller på et tidspunkt, hvor amerikanerne formentlig ikke er på arbejde eller sover. (Utah er normalt 8 timer bagefter os). ☐

Helle Hirschmann, Allerød Ward

Stavskonference i Århus Stav

Den 7.-8. september 2002 blev der afholdt stavskonference i Århus Stav. Lørdagens møder blev afholdt i kirkebygningen i Århus. Områderepræsentant Hans Mattson præsidere over alle konferencens møder.

Michael Paulsen, rådgiver i stavspræsidentskabet, talte om, hvad det vil sige at være en discipel – det er en elev. Vi skal være celestiale disciple, og vi skal hjælpe vore elever til at komme tilbage til det celestiale rige. Carol Birk fra Primary sagde, at børnene er Kirkens fremtidige ledere. Det er i hjemmet, den virkelige uddannelse af børnene finder sted. Primary kan blot hjælpe hjemmet. Vi lærer børnene at blive gode ledere, når vi lærer dem at elske og hjælpe deres næste.

Missionspræsident Hudson gav udtryk for sin taknemmelighed for at arbejde med de gode missionærer her i Danmark. Der har i år været en del dåb, og missionærerne har også hjulpet en del inaktive medlemmer tilbage til Kirken. Assistenterne fortalte om det arbejde, en missionærer udfører i løbet af sin ca. 70 timer lange arbejdsuge.

Resten af tiden blev overgivet til præsident Hans Mattson, som havde bror Jørn Holm Bendtsen som oversætter.

Præsident Mattson begyndte med at fortælle et par historier, som viste hans store humor, samtidig med at de gav et godt og kærligt budskab.

Vi fik fortalt om præsident Hinckley, som nu er 92 år, og om apostel

KIRSTEN BOKHONKO

Århus stavspræsidentskab sammen med områderepræsentant Hans Mattson (nr. 2 fra højre).

Haight, som er 96 år. Begge holder, trods deres høje alder, et meget stort arbejdstempo – lad dem være et eksempel for os alle.

Videre blev der sagt: Som ledere skal vi ikke blot undervise, vi skal gøre tingene. Alt hvad Kristus lærte andre om – det gjorde han selv.

Det er vigtigt at leve for de midler, vi har og ikke stifte gæld.

Vigtigheden af at have forråd blev også understreget – samt at holde tiende- og fasteloven.

Vi fik også flere eksempler på, hvorledes det, der i første omgang synes at være en straf, med tiden viser sig at være velsignelser.

Konferencens hovedmøde søndag formiddag blev afholdt i Herning Kongrescenter. Mødet blev ledet af stavspræsident Erik Ryttersgaard, som bød velkommen og kom med forskellige oplysninger.

Som indledning sang koret »Hvor kan jeg finde fred« under ledelse af søster Lis Steffensen fra Ålborg.

Stavspræsidenten gav udtryk for, at han kunne undres over, at et kor kunne mødes, en time før de skulle synge – øve sangen og derefter synge så smukt. De må få hjælp et sted fra.

»Medlemmerne er Kirkens styrke,« fortsatte stavspræsidenten. Der er kommet en del nye medlemmer, flere er blevet genaktiveret, og mange flere end før har fået en tempelanbefaling. Vi har mange missionærer ude i missionsmarken. De lokale ledere har sat mål, som bringer fremgang. Templets betydning blev også understreget. Derefter blev tiden overgivet til to af stavens unge medlemmer. Karoline Vestergaard Poulsen fortalte bl.a. om, hvordan hun som barn sommetider var bange, når hun lå i sin seng om aftenen. Hendes mor satte et billede af Kristus op i fodenden af Karolines seng, så hun altid kunne se på det. Hun fik også at vide, at Kristus ville passe på hende – og det gav hende tryghed.

Jeppe Ilskov fortalte om, hvorledes Kirken har påvirket de beslutninger, han har truffet i livet. »Hvilke venner jeg skal vælge, hvilke film jeg skal se, og hvilke fester jeg skal gå til. Herren er altid villig til at hjælpe os med at træffe valg – men vi skal selv gøre forarbejdet.«

Koret sang nu »Jeg er Guds kære barn« – så smukt at hjerterne virkelig blev rørt.

Missionspræsidentens hustru, søster Marsha Hudson, talte nu og sagde bl.a.: »Det er godt at vide, at vi alle er brødre og søstre i evangeliet,« og fortalte også, hvor meget evangeliet betyder for hende.

Præsident Hudson takkede medlemmerne for alt, hvad de gør for missionærerne. Han bad også medlemmerne hjælpe missionærerne i deres arbejde, så vi kan hjælpe mennesket med at komme tilbage til Kristus.

Søster Lise Ravn-Petersen var næste taler. Familien har to sønner, som for øjeblikket tjener i Ogden Mission og Salt Lake City Mission. Dagen efter at drengene var født, kom deres far til fødeafdelingen medbringende en børneopsparing, som skulle bruges til deres mission. Lise fortalte videre, at de sommetider havde været svært at holde ud, når drengene var de eneste i deres seminarklasse. Men som en af dem engang sagde: »Jeg har bestemt mig til at følge Herren.«

Præsident Mattson var konferencens sidste taler. Han gav udtryk for sin taknemmelighed over de gode talere, vi havde hørt, og for de gode eksempler, de unge viser.

Han fortalte om den glæde, det er at få brev fra sine børn, der er ude i missionsmarken. Der er stor mangel

på missionærer ude i verden – lad Herren blev jeres arbejdsgiver – forbered jer på at tage på mission. Han opmuntrede også ægtepar til at tage på mission.

Præsident Mattson fortalte videre, hvor vigtigt det er at tage sig af børnene. Selv »Turbo« skal vi tage os godt af, og vise at vi holder af ham. Det at være lærer i Primary er også en god forberedelse til at blive biskop, for børn er meget åbne og fortæller meget om familien, og det kan være en god hjælp for en biskop.« Dette blev sagt med et smil og humor.

Slutningen på talen lød: »Hvorfor er jeg mere bekymret over, hvad andre mennesker tænker om mig, end hvad vor himmelske Fader mener om mig.«

En dejlig og opbyggende konference var slut. ☐

Kirsten Bokhonko, Århus Ward

. . . .

Århus Stavs kvindekonference

Kvindekonferencen, som blev afholdt i Hedensted, blev indledt med velkomst af søster Lissy Fisker, som er præsidentinde for stavens Hjælpeforening. Efter sang og bøn blev tiden overgivet til stavspræsident Erik Ryttersgaard, som gav udtryk for sin taknemmelighed over at få lov til at komme med – som »ene hane i kurven« – sagde også, at vi måske kunne have ønsket os en flottere udgave af racen. På latteren fra søstrene kunne man dog fornemme, at alle var godt tilfreds.

Præsident Ryttersgaard fremhævede hver kvindes guddommelige værdi, og at kvinderne var de første, der var til stede ved de største begivenheder i historien: Kristi opstandelse og familieproklamationen, som først blev annonceret ved et af Hjælpeforeningens årlige møder.

Kvinder er optaget af de nære ting – vær stolte af jeres kvindelighed og udstrål den – udvis kærlighed og tjen nødlidende.

Vi har ansvar for hinanden, spænd et net ud under hinanden, så ingen bliver glemt og overset. Alle skal føle sig værdsat.

Dernæst læste han et citat af Spencer Condie: »Gifte og ugifte kvinder skulle måske bytte plads for at kunne se det gode og det dårlige i deres forskellige situationer.«

Kærligheden ophører aldrig – det er Herrens Kirke, vi er Herrens døtre. Præsident Ryttersgaard sluttede med at sige: »VI er forskellige, men mangfoldigheden gør livet spændende. Nogle er unge, andre har årenes erfaring prentet i ansigtet. Alt har sin tid ligesom sommer og vinter, vår og efterår.«

Der var flere dejlige musiknumre, som blev præsenteret under mødet.

Vi fik nu lejlighed til at se skuespillet »Emma Smiths haveselskab«. Emma havde et dejligt hjem, og hendes ægtemand var midtpunkt.

Lad os nu forestille os, at hun har et selskab i sin baghave, og at vi besøger hende lige nu, akkurat som hun skal til at byde sine gæster velkommen. Gæsterne er Hjælpeforeningens hovedpræsidentinder gennem tiderne fra 1842.

Der blev fortalt om hver af disse søstre: Om søster Eliza Snow, som var en begavet poet, og hendes sange omfatter bl.a. »O, min Fader.« Hun efterlod sig en arv på omkring 500 digte.

Samtidig med historien blev der fortalt om de forskellige søstre og om nogle af de historiske ting, der skete på deres tid – og der blev spillet tidssvarende musik.

Under søster Clarissa Williams ledelse blev Primarys børnehospital åbnet, og velfærdstjenesten blev udvidet.

Vi kom til efterkrigsårene, hvor søster Amy Lyman var præsidentinde. Mænd vendte hjem fra krigen og stiftede hjem og familie. Der var typehuse overalt, og mange hjem fik TV.

Kirken førte an ved at sende hjælpemidler til de familier i Europa, som var medlemmer, og det var muligt at komme frem til. Konferencer blev sendt på TV, og templer blev indviet i Schweiz, New Zealand og London. Familieaftenprogrammet blev indviet med en komplet håndbog til brug mandag aftener.

Søster Belle Spafford var den nien-

FOTO: LISE ANDERSEN

Fra skuespillet »Emma Smiths haveselskab«.

de præsidentinde, og hendes tjenesteperiode strakte sig over næsten 30 år. Det var en tid med mange forandringer, tragedier og resultater, men det var også en tid med spændende nyheder – bl.a. gik den første mand på månen, og The Beatles dominerede musikverdenen. Hårmoden ændrede sig dramatisk, og lårkorte kjoler var på mode. Det var en tid med udfordringer for Kirkens kvinder, men søster Spafford udfordrede Kirkens kvinder til at »vove at være anderledes« og ikke klæde sig usømmeligt.

Spillet sluttede med søster Smoots ord: »Til hver af jer, uanset jeres nationalitet, race, sociale status eller individuelle talenter, hvad enten I er gift, enlig eller enke, hvad enten I er født ind i Kirken eller er nyomvendte og er den eneste, som er medlem i jeres familie, siger jeg: ›Velkommen hjem! Hjælpeforeningen er jeres hjem, og I er en integreret del af et verdensomspændende søsterfællesskab med en guddommelig mission.‹«

Vi sang nu alle sangen »Som søstre i Zion.«

Dette skuespil var virkelig vidunderligt, og søstrene klappede helt spontant for det store arbejde, der var lagt i at opføre det. En særlig tak blev rettet til søster Gerda Nørgaard , som havde stået for al forarbejdet. Der var lagt meget arbejde og kærlighed i stykket.

Der blev nu serveret en dejlig frokost, og der var tid til, at søstrene kunne gå rundt og hilse på hinanden og få en lille snak – før vi atter samledes for at høre en tale fra Annelise Buur. Søster Buur sagde bl.a., at vi skal forstå, at vi er Guds døtre, og at vi har mange evner, som vi skal bruge – lad os tale til hinanden som søstre og ikke dømme efter de ydre ting. Vore handlinger bør vise, at vi har her speciel styrke, og vi er ofte det eneste visitkort, folk uden for får af Kirken.

Dagen sluttede med et vidnesbyrdmøde – og der var en vidunderlig ånd til stede. Der var ca. en time til rådighed – og mange søstre ønskede at bære vidnesbyrd. En virkelig dejlig slutning på en rigtig god dag. ☐

Kirsten Bokhonko,
Århus Ward

Hyttetur i det fynske

I 2002 var weekenden i uge 38 noget ganske særligt. Det var hytteturweekend for Odense Første og Andet Ward.

Lidt syd for Odense ligger et herligt lejrområde, Port Arthur. Fredag eftermiddag ankom lejrdeltagerne til området. Der blev pakket ud, fordelt sengepladser, rejst telte og arrangeret campingvogne. En del unge forberedte sig til at skulle sove under åben himmel kun beskyttet af et lille halvtag.

Efter lejren var åbnet med bøn, blev der serveret grillpølser, brød og saft. Underholdning ved fælles indsats tog sin begyndelse. Fem grupper, bestående af store og små, blev udstyret med hver sin pose rekvisitter, som skulle benytte til skuespil, sketch, musical eller ballet – der var frit valg.

FOTO: BIRGIT LARSEN

Biskop Jensen og bror Palle Knudsen er gået i køkkenet.

Resultatet blev fremført for alle samt et dommerpanel bestående af Torben Jensen, Palle Knudsen og Niels Erik Ilskov. Lattermusklerne blev rørt, det var så tårerne flød. Fremhæves skal absolut sketchen med familien med de mærkelige tandstillinger, som skulle i seng, men havde problemer med at slukke det levende lys. Birgit Larsens fortolkning af et barns opførsel var lige i øjet. Gruppen fik fortjent deres præmis, ligesom de øvrige fik deres – både auktionsgruppen, sanggruppen samt gruppen med nyfortolkningen af eventyret om Svinehyrden.

Efterhånden som mørket sænkede sig, blev det hyggeligere omkring det store bål, som var blevet tændt i aftenens løb. Ulrikka Grabe stod for en sangkonkurrence, som alle deltog ivrigt i. Natten faldt på, de fleste gik til ro, men enkelte blev siddende, talte og hyggede sig til langt ud på morgenen.

Lørdag oprandt. Vi stod op til flaghejsning samt et dejligt morgenmåltid, som arbejdsgruppen havde stillet frem.

Alle praktiske opgaver var delt ud på forhånd, og arbejdsgrupperne var sat på listen med dette eller hint ansvar.

Bror Martin Thuesen var konge i køkkenet, dejlig mad blev fremstillet, og alle spiste med god appetit. Lørdag til frokost var der kæmpeburgere, som folk selv kunne sammensætte efter smag og behag. Lørdag aften stod menuen på karrykylling og ris. Senere blev der budt på fransk hot dog.

Men først mere om lørdag eftermiddag, hvor hovedaktiviteten var placeret. Et omfattende orienteringsløb med i alt 11 poster med forskellige opgaver til de deltagende grupper, der var styrkeprøver, hovedbrud, balancekunst og paratviden. Grupperne bestod af alle aldersgrupper og en del af testen var, at alle skulle gennemføre opgaverne og ingen sidde over. En af opgaverne var at give gruppen navn, motto og en sang.

Efter aftensmaden var der bål og hygge igen. Grupperne opførte deres sange, og det var flot. Vindere af førstepræmierne var gruppen, som sang over melodien til »Det er hammer, hammer fedt«.

Der blev også uddelt specialpræmier. Lucas Hvidkjær fik præmie for at udføre en vanskelig opgave hurtigst – spisning af seks flødeboller efterfulgt af at drikke en citronvand. Aktivitetskomiteens leder, Kirsten Andersen, fik en pris for sin mangeårige indsats. Susanne Ring Andersen fik en pris, fordi hun altid er hjælpsom ... mange flere kunne nævnes.

Underholdningen fortsatte indendørs, hvor Rudi spillede kendte melodier på sin el-guitar.

Søndag morgen regnede det en smule. Morgenmaden blev serveret tidligt. Spisesalen skulle forvandles til et mødelokale senere. Der var generel travlhed, men alt forløb roligt og med en god tone.

Første og Andet Ward holdt fællesmøde i lejren samt i kirkebygningen i Odense. Alle kunne komme til kirke, både lejrdeltagerne og de, som ikke deltog.

Bror Palle Knudsen ledede mødet på lejren. Efter nadveren bar Gitte Molbek, som var på besøg fra Fredericia, sit vidnesbyrd. Ulrikka Grabe bar også sit vidnesbyrd og talte om, at de svagheder, vi har fået, har vi for at skulle søge Herren.

Birgit Larsen talte om at have overskud til at gøre en forskel.

Der var et sangarrangement fremført af Ulrikka, Jørdie og Majse. Gruppen sang »Efterårsstemning« og »I skovens dybe stille ro«.

Henrik Højholdt talte om Guds kraft som kærlighedens kraft.

Efter nadvermødet gik Primary ud for at holde klasserne udendørs.

Hjælpeforeningen og præstedømmeklasserne blev afholdt inden døre. Tiden slog knapt til,

Der blev serveret frokost udenfor i det gode vejr, weekenden gik mod sig afslutning.

Den grundige rengøring efter lejren var også sat på grupper, og folk blev tilbage og afsluttede deres opgaver. Også udendørsarealerne blev rengjort, idet en del af børnene samlede kapsler og andet affald op i poser ... resultatet var meget flot.

Der blev sagt farvel og på gensyn – folk drog hjemover.

Lad os holde traditionen med hytteturen i hævd, det er stort at kunne tilbringe en dejlig weekend sammen, så mange, så trofast. Tak til Kirsten Andersen og hendes hjælpere – lad os håbe, at kræfterne hos arrangørerne er til stede også næste år. ☐

Marita Hyldtoft,
Odense 1.Ward

. . . .

Slægtshistorisk aften i »Borgernes Hus« i Søborg

Efter at have haft stor succes med en slægtshistorisk aften på Rødovre Bibliotek fik vi tanken, at det også måtte forsøges i Søborg. Jeg spurgte rundt omkring, på Gladsaxe Bibliotek og på Rådhuset, men enten kostede det penge, eller også var der så lang ventetid, at det ikke var til at overskue.

Tilbage var der »Borgernes Hus«, der var der ingen særlig ventetid, og det kostede ikke noget, så der blev det!

Jeg talte igen med bror Henning Frederiksen, som på så fantastisk måde havde lagt evner og tid til den aften, der havde været på Rødovre Bibliotek, og han ville gerne påtage sig opgaven igen.

Henning fik lagt et godt program, som også indbefattede Anne-Margrethe Krogh-Thomsen, der ligeledes havde været med på Rødovre Bibliotek.

Der blev sendt en mail til Borgernes Hus om indholdet af aftenen, den blev sendt en hel måned før arrangementet, men uheldigvis skete der en misforståelse hos de ansatte i Borgernes Hus, så den mail røg videre til biblioteket, og da Borgernes Hus skulle til at annoncere aftenen i lokalaviserne, havde de ingen oplysninger, intet telefonnummer til Henning eller mig og resultatet var, at det ikke kom med i lokalaviserne. De gjorde dog alt, hvad de kunne for at få nogle informationer ud om det, satte plakater op på biblioteket og i deres eget udhængsskab, men det var ikke nok, antallet af besøgende var ringe i forhold til aftenen på Rødovre Bibliotek, hvor der var ca. 30 gæster, foruden de medlemmer, der var kommet til stede.

Denne aften i Borgernes Hus kom vi op på 18 tilstedeværende, hvoraf de 12 var medlemmer.

Henning Frederiksen indledte med at fortælle lidt om sig selv, at han har undervist i slægtsforskning på aftenskoler i 11 år, men at han nu er holdt op med det. Han gik over til at fortælle om den rivende udvikling, der har været indenfor slægtsforskning, både med udvidelse af læsesalskapacitet og det rent tekniske med mikrofilm og mikrokort og nu sidst med computeren. Han fremviste et lille mikrokort på 4 x 4 cm »the smallest bible in the world« (verdens mindste bibel), indeholdende Bibelens over 1200 sider.

Henning Frederiksen fortalte også om Jesu Kristi Kirkes store engagement i slægtsforskning og om verdens største slægtshistoriske arkiv i Salt Lake City, der de seneste år har oprettet arkiver rundt i hele verden under navnet Slægtshistorisk Center. Han fik ved den lejlighed mulighed for at gøre opmærksom på det nærmestliggende af den slags centre, nemlig det på Maglegårds Allé i Søborg, og inviterede folk til et besøg i centret. Han omtalte, at der ikke må ryges i centret og fik på denne måde en god anledning til at fortælle om visdomsordet. Han fremviste en lille folder om visdomsordet, som han selv har forfattet, og tilbød den til dem, der var interesserede.

Også historien om Joseph Smiths besøg af en engel fik Henning fortalt. Ved at komme ind på hvorfor vi kaldes mormoner, fik han lejlighed til at fortælle om guldpladerne, om Lehi og hans familie og om, hvordan Mormon, én af personerne i Mormons Bog, sammenfattede alt, hvad der var skrevet på guldpladerne. Selv nogle passager fra Mormons Bog blev læst op og ved at læse de tre første vers i begyndelsen af bogen, kunne Henning give et eksempel på, at Mormons Bog også er en slægtsbog.

Der står i Bibelen, at vi skal være snilde som slanger, og det gør Henning rigt brug af, når han kommer ud og fortæller om slægtsarbejde. Ved at komme ind på bl.a. IGI (International Genealogical Index) fik han også fortalt de tilstedeværende om Kirkens tro på frelsesplanen, om forudtilværelsen, betydningen af vor tid her på jorden, vort fortsatte liv i dødsriget, opstandelsen, Kristi forsoning, dommen og vor tilværelse i eet af de riger, som er forberedt til Guds børn. Henning læste flere vers fra Bibelen, som understregede disse lærdomme og ligeledes fra Paulus' brev til korintherne hvor Paulus omtaler dåb for de døde. Her blev der mulighed for at fortælle, at vi også i dag udfører dåb for de døde i de templer, vi har mange steder i verden.

Den måde Henning på sin rolige og overbevisende facon får flettet disse ting ind er så fantastisk, for det virker på ingen måde som prædiken, men bare som en helt naturlig forklaring på de ting, folk er kommet for at høre. Han pointerede også, at når vi har vielsesdatoer med, er det, fordi vi tror på, at ægteskabet fortsætter på den anden side, og således gør vi stedfortrædende arbejde for de afdøde ægtepar.

Efter Henning var der mulighed for at høre Anne-Margrethe Krogh-Thomsen fortælle og demonstrere, hvordan vi gennem Kirkens web-side kan være heldige at finde vor slægt og en masse oplysninger om dem. Anne-Margrethe kom med flere eksempler på, hvordan man, punkt efter punkt, kan nå frem til disse oplysninger.

Til sidst viste Anne-Margrethe os også, hvordan vi kan redigere vore gamle gulnede og ofte defekte og utydelige billeder, så de bliver næsten som nye. Det var enormt interessant, og vi kunne godt have brugt mange flere timer til det. Efter alle disse dejlige oplysninger, vi havde fået denne aften, havde vi kun eet ønske, og det var, at der havde været flere, der kunne have fået del i det. ☐

Kirsten Petersen,
Søborg Ward

Nyt missionspræsidentskab

Kære søskende!

Vi vil gerne benytte denne anledning til at udtrykke tak til medlemmerne i hele Den Danske Mission for den store støtte I yder til vore fuldtidsmissionærer – ved at give dem opmuntring, nye kontakter og god mad!

Samarbejdet har allerede medført en svag stigning i antal nydøbte og genaktiverede. Men vi kan gøre det endnu bedre!

For tiden har vi en gruppe meget motiverede missionærer. Vore ledere har sagt, at nøglen til stor fremgang ligger i øget samarbejde mellem lokale medlemmer og missionærerne. Vi har et fælles arbejde, både med at genaktivere mindre aktive og med at finde nye medlemmer.

Det samarbejde planlægges i wardsrådene, hvor fuldtidsmissionærerne deltager, og hvor de får tildelt navne på de mindre aktive, som wardsrådet bønsomt har besluttet at gøre en ekstra indsats for. I wardsrådet præsenteres også planerne for missionering over for ikke-medlemmer. Alle kvorummer og organisationer påtager sig deres del af opgaverne.

Men det vigtigste arbejde er det, som du og jeg – som individuelle medlemmer af Herrens Kirke – gør dagligt for at leve retskaffent og dele de mange velsignelser, vi har, med vore medmennesker.

MEDLEMMERNES ANSVAR: AT FINDE

Det er vores opgave »at finde«, og det er missionærernes opgave »at un-

Missionspræsident Gary M. Hudson har fået Helge Nørrung (Ballerup Ward) som førsterådgiver og Mikkel Vestergaard Poulsen (Århus Ward) som andenrådgiver. Ændringens er sket, efter at Carsten Larsen blev kaldet som medlem af biskoprådet i Odense 2. Ward.

dervise«. I Den Danske Mission bruger missionærerne det meste af deres tid på »at finde«. Og de underviser kun to lektier om ugen i gennemsnit. De burde undervise hver eneste dag. Hvad kan vi gøre for at give missionærerne flere at undervise? Vi har som fastboende allerede en større bekendtskabskreds, og vi har også mulighed for at møde endnu flere, som vi for eksempel kan stille de gyldne spørgsmål: Kender du noget til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige? ... Vil du gerne vide mere? ...

Derefter gælder det om at få vore bekendte til at mødes med missionærerne. Er vi villige til at arrangere en kontakt mellem vore venner og missionærerne? Det kan f.eks. gøres ved at:

Invitere gæster til vores hjemmeaften, hvor missionærerne forbereder en del af lektien eller aktiviteten.

Invitere gæster til møde eller aktivitet i kirken, hvor vi forbereder missionærerne på at hilse på vores gæst/gæster. Husk at tilbyde at følges med gæsterne!

Find selv på varianter af disse forslag. Vi har hver vore særlige talenter og muligheder. Bed om det! Når kontakten først er skabt mellem vore venner og missionærerne, kan der lettere komme en aftale i stand om undervisning i Herrens gengivne evangelium. Vi kan på denne måde spare missionærerne for mange – ofte forgæves – timer med at banke på døre.

Tænk hvor mange gode mennesker, der blot venter på at få at vide, hvor de skal finde Herrens Kirke! »Thi der findes endnu mange på jorden ... som holdes borte fra sandheden blot derved, at de ikke ved, hvor de kan finde den« (L&P 123:12).

Det er en del af vor dåbspagt at »stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting, og på alle steder ... » (Mosiah 18:8-10). Og redskaberne har vi, fordi »Guds riges nøgler er overdraget menneskene på jorden, og fra nu af skal evangeliet udgå til jordens ender ...« (læs videre i Lære og Pagter afsnit 65).

GIV FIRE PERSONLIGE HENVISNINGER

Præsident Hinckleys udfordring om at fordoble medlemstallet er slet ikke uoverkommelig. Vi må hver især bede og arbejde på det. Er vi villige til at prøve ovenstående forslag og til at sætte et personligt mål? Vi kan for eksempel sætte os for i løbet af året at genaktivere én mindre aktiv og finde fire henvisninger til missionærerne. De bedste henvisninger er dem, vi selv præsenterer for missionærerne som beskrevet ovenfor. Men det er også fint at give navn og adresse sammen med en hilsen fra os. Hvis blot én af dem fra hver af os fører til medlemsskab, så er fordoblingen snart en realitet.

Vi vil på ny udtrykke vores taknemmelighed for at være en del af dette storslåede værk: Et samarbejde blandt søskende på at bringe det bedste vi har til alle dem, der er tyngede af uvished og bekymring i denne brogede verden; fortælle dem at Gud lever! At vi er hans evige børn, og at hans Kirke er genoprettet for aldrig mere at blive taget bort fra jorden. At formålet med livet er at nyde glæde ved at holde Guds bud. □

Kærlig hilsen og fortsat godt nytår fra Missionspræsidentskabet.

23982 110 EUROPE CENTRAL AREA (DANISH)